

Zgodnja

DANICA.

Katolišk cerkven list.

Danica izhaja vsak petek na celi poli, in velja po pošti za celo leto 4 gld. 60 kr., za pol leta 2 gld. 40 kr., za četert leta 1 gld. 30 kr. V tiskarnici sprejemana za leto 4 gold., za pol leta 2 gld., za četert leta 1 gl; ako zadene na ta dan praznik, izide Danica dan poprej.

Tečaj XXXII.

V Ljubljani 28. svečana 1879.

List 9.

Papeževa enciklika.

(Konec.)

Zato, častitljivi Bratje, ko nam je sedanji čas zročena vlada vse Cerkve, kakor smo v začetku Svojega naj višega pastirstva narodom in vladarjem, ki jih divji vihar sem ter tje méče, pokazali zavetje, kamor naj se varno podajo; tako zdaj, pretreseni od naj hujši nastajoče nevarnosti, v novo povzdignemo do njih apostoljski glas, in jih pri njih lastnem in pri deržavinem blagra le še zopet z vso živostjo prosimo, naj si Cerkev, tako vzvišeno zaslužno za očitni blagor kraljestev, za učenico sprejmejo in poslušajo. In bodo naj prepričani, da koristi deržave in Cerkve so tako zvezane, da kolikor se Cerkvi odtegne, toliko od podložnosti podložnikov in od gospódstva veličanstvu odpade. In ker vedó, da Cerkev za odvernjenje socijalistiške kuge ima toliko moč v sebi, kolikor je nimajo ne svetne postave, ne zavrčanja gospósk, ne orožje vojakov; naj poslednjič to Cerkev zopet postavijo v taki stan in prostost, da bode svojo naj blagši moč v prid vesoljnega družbinstva človeškega vživati premogla.

Vi pa, častitljivi Bratje, ki dobro poznate začetek in lastnijo nastajočih nesréc, vse dušno prizadevanje in natezanje na to obračajte, da se katoliški nauk v vse serca vsadi in jih globoko presune. Delajte na to, da se že od naj mlajših let vsi navadijo s sinovsko ljubeznijo Boga ljubiti, in pred njegovim božanstvom sveti strah imeti, knezom in postavam pokoršino skazovati, poželenja krotiti, in red, ki ga je Bog ali v deržavnem ali v domačem družbinstvu postavil, zvesto obrniti. Verh tega se morate truditi, da se otroci katoliške Cerkve ne vpisujejo v nikakoršne brezbožne družbe in jim po nobeni poti ne služijo; veliko več naj z lepimi deli in v vsem početji s spodobnim obnašanjem kažejo, kako dobra in srečna bi bila človeška družba, ako bi posamezni udje dajali izgleda poštenja in čednosti.

Poslednjič, ker si socijalisti posebno izmed roko-delcev in delavcev išejo družnikov, in take, ki se jim kje delati ne ljubi, z upanjem in obetanjem bogastva prav lahko privabijo; torej je primérno družbe umetniške in delavske gojiti, in le-té, postavljene pod brambo vere, naj vse svoje družnike napeljujejo, da bodo s svojim stanom zadovoljni in pri svojem delu poterpežljivi, ter mirno in pokojno živeli.

Naše in vaše djanja pa, častitljivi Bratje, naj pospešuje Bog, kteremu smo za vsega dobrega začetek in

izid hvalo dolžni. — Sicer nas lastnija sama teh dni, v kterih se obhaja obletna slovesnost rojstva Gospodovega, povzdiguje k upanju, da je pomoč prav blizo. Novo rešenje, ki ga je Kristus o svojem rojstvu prinesel že starelemu in v naj skrajniši hujave skorej pogresnjememu svetu, in mir, ki ga je takrat po angelih ljudém cznanil, je tudi nam dati obljubil. Ni namreč prikrajšana roka Gospodova, da bi ne mogel rešiti, in ne obteženo njegovo uho, da bi ne uslišal. (Jz. 59, 1.) V teh blagovitih dnevih, častitljivi Bratje, Vam in vernim vaših cerkvá vošimo vso srečo in veselje in Delivca vsih dobrot živo prosimo, da naj se zopet ljudém prikaže dobrot in ljubezen Zveličarja, našega Boga (Tit. 3, 4), ki nas je otél naj hujšega sovražnika in nas prestavil v vrednost naj imenitniših sinov. In da se nam nagliše in popolniše želje spolnijo, tudi Vi z Nami goreče k Bogu molite, častitljivi Bratje; in kličite ob enem v varstvo blažene Device Marije od začetka Neomadežane, njenega ženina sv. Jožefa ter ss. aposteljnov Petra in Pavla, v kterih priprošnje imamo prav veliko zaupanje. — Med tem pa znamenje božjih darov, apostoljski blagoslov, Vam, častitljivi Bratje, vašemu duhovstvu in vernikom ter vsem narodom z naj večí priserčnostjo podelimo v Gospodu.

Dano v Rimu pri sv. Petru, 28. grudna 1878. V prvem letu Našega papeštva.

Papež Leon XIII.

K obletnici sv. Očeta Leona XIII.

Nekako tiho, boječe, brez šumečih besed, so bili nastopili sedanji sv. Oče Leon XIII, nič posebnega ni bilo slišati iz prvih avdiencij, iz prvega nagovora itd. Kadar pa se je pričelo delo za vesoljno Cerkev, se je jela razodevati tudi njih učenost in vsi imenitni darovi. Po pravici pravi „Katol. List“: „Kar je bil Leon I poganom in krivovercem, Leon X prot-stantom, — to je danes Leon XIII novošegnim poganom in otrokom reformacije.“ To priznavajo tudi oni, ki v rimskem prestolu hočejo viditi le naspotnike olike ter se ne branijo priznati, da sedanji naslednik sv. Petra je naj učenejši vladar v Evropi.

In kaj zaterja ta naj učenejši poglavar v Evropi? Ravno ta mesec je rekel Leon XIII škofu z Nimesa na Francoskem: da po vsaki ceni je treba svet učiti katekizma, ki ne terpi katekizma, ker ga ne posná.

Ravno ta škof, ki je v štirinajstih dneh bil štirikrat pri sv. Očetu o Leonu XIII, med drugimi prelepimi besedami pravi, da so dobri, poterpežljivi, priserčni kakor kaka mati, pa stanovitni in odločni kakor kak poglavar...

In ta ljubeznjiva mati, ta odločni poglavar hoče svet učiti katekizma; rekel je omenjenemu škofu, ko je bila beseda o preslavni encikliki, v francoskem jeziku: „Ce n'est qu'une leçon de Catechisme“. (To je še le en sam pouk v katekizmu.) In priporočil je namestnik Kristusov temu kakor drugim škofom: „Il faut catéchiser à tout prix le monde, qui ne support pas le catéchisme, parce qu'il ne le connaît pas. (Treba je po vsaki ceni učiti svet katekizma — keršanskega nauka — ki ne terpi katekizma, ker ga ne pozná.)

V teh besedah je velik nauk za vse delavce v vinogradu Gospodovem, kakor ne manj za vse vérnike, posebno za take, ki ne znajo katekizma, — keršanskega nauka, in še najbolj za tiste, ki si domišljujejo, da ga znajo, ne znajo ga pa ne...

Izgedi bogoljubnih otrok iz vsih časov keršanstva. II.

3. Zveličana Armela.

(Dalje.)

Armela je stanovala daleč od vasi; vendar je od svojega sedmega leta hodila vsak dan k sv. maši in je pri sv. maši vselej molila z veliko pobožnostjo. Takrat, ko je že morala ovce pasti, je dajala svoj kruh družim pastircam, da so še njeno čedo vračale in varovale med tem, ko je šla k sv. maši.

Kakor o družih svetih otrocih, se tudi o njej bcre, da je večkrat šla na kak samotni kraj in je na skrivnem molila ta čas, ko so se druge deklice kaj igralc.

Nekega dne je šla spet na tak samotni kraj molit. Tu najde križec, na katerem je bil Zveličar. Z veseljem ga pobere, ga poljubljuje in se tako resnobno zamisli v terpljenje Jezusovo, da se začne milo jokati. Kar naenkrat pride nedolžnemu otroku brez lastnega zadolženja hudobna misel, naj križa nikar tako ne časti, marveč naj ga na tla verže pa pohodi. Zdi se ji, da ji ga hoče nekdo iz rok iztergati, ona pa ga terdno in stanovitno derži. Kdo drugi, kakor hudobni duh jo je nadlegoval, hudobni duh, ki kakor rujoveč lev divjá okrog in zijá, da bi požerl koga, če mogoče, naj rajše nedolžnega. Armela se je silno ustrašila te hudobne misli, ker je mislila, da je velik greh. Ni ga imela mirú, dokler pri spovedi vsega ne pové. Ko pa mašnik zvedó, kako se je te misli ustrašila in kako zeló ji je bila zoperna, jo tolažijo in podučijo, da s to mislijo Boga ni čisto nič razžalila, ker ji je bila tolikanj zoperna.

Še le to jo je utolažilo. Kakor za plačilo hrabro premagane skušnjave ji je od takrat dodelil Duh Božji prav posebno pobožnost do terpljenja in smerti Jezusa Kristusa. Do takrat še ni natanko poznala bolečin, ktere je Jezus za ljudi preterpel. Na onem križicu je vidila vpervič, kako je bil Zveličar ranjen na rokah in nogah in na strani. Te petere rane je odsihkrat v veliki časti imela in velikokrat molila pet očenašev in pet češenamarij ter še več družih molitev k časti peterih rán Gospodovih.

Tako je rastla od dné do dné, od leta do leta v pobožnosti in keršanski popolnosti. Sama nam je nekatere reči razodela, ker ji je bilo zapovedano: „Ko se zjutraj prebudim (je med drugim povedala), veržem se v naročje Božje ljubezni, kakor otrok v očetove roke. S postelje vstanem, da Njemu služim, in svoje dela oprav-

ljam, da bi Njemu dopadla. Kadar imam čas moliti, poklekнем in klečé v Njegovi pričujočnosti govorim z Njim, kakor bi Ga s telesnimi očmi pred seboj vidila. Vsa se Mu darujem in prosim Ga, naj se zgodi nad menoj Njegova volja in naj nikar ne pripusti, da bi Ga čez dan le količkaj razžalila. Pri vsem početji je moj namen, le Jezusu dopasti. Naj imam še toliko in še tako težavnega opravila, vendar Jezusa ne zapustim. Storim, kakor kdo, ki ga v pogovoru z dobrim prijateljem drugih kateri obgovori. Prijatelju ne oberne herbta, tudi ne gre od njega strani, temuč nagne glavo, ter ga poslušá in se berž zopet k svojemu ljubemu prijatelju oberne, da ž njim naprej kremljá.“

Polagoma se je tako privadila pričujočnosti Božje, da so jo vse stvari in vse še tako navadne opravila spominjale na Stvarnika in jo tako rekoč priganjale k molitvi. Viditi je bilo, da so njene misli več v nebesih, kakor na zemlji. Naj povém nekaj izgledov, da boste vidili, kako je delala, in kako bi morali tudi vi! Ko je zjutraj z malo iskrico velik ogenj zanetila, je rekla: „Oh, moj Bog! ko bi Ti ljudje sami ne branili, kako naglo bi Ti v njihovih srcih enak ogenj zanetil!“ — Če je vidila zvestega psička, ki svojega gospoda nikakor noče zapustiti in se mu za drobček kruha zná stotero prilizovati, je zaklicala: „Ljubi Bog! tudi jaz hočem tako; tudi jaz Ti hočem biti zvesta in nikoli se ne umakniti od Tvoje strani, ker me vsak dan z novimi dobrotami obsipaš.“ Če je vidila krotke in mirne jagnjiče, ki se dajo striči in klati, da še ust ne odprejo, je koj mislila na naj krotkeje Jagnje Božje, ki je bilo zaklano za naše grehe. Ko je gledala, kako se drevesca dajo šibiti in pripogibati in še veliko morje nikoli ne prestopi svojih bregov, je klicala: „O moj Bog! zakaj vendar še jaz nisem tako voljna in pripravljena, da bi se dala voditi od vsakega spodbudka in navdihovanja sv. Duha; o dodeli, da tudi jaz nikdar ne prestopim mej Tvoje svete volje!“

Zdelo se ji je, kakor bi imela vsaka stvar perst kazavec, ki ji kaže pot proti Očetovemu domu! Zato je večkrat rekla: „Ó Božja ljubezen, kako znaš mojo nevednost nadomestiti! Jaz sem uboga dekla, ki ne znam ne brati ne pisati; pa v Tvojih stvaréh mi kažeš tolike čerke, da mi je le treba pogledati in učim se, kako si ljubeznjiv!“

Nasledek toliko svetih misli in neprestane molitve je bil krasen šopek najlepših čednosti.

(Konec sledí.)

Tri podobe.

III. Nova maša.

Kaj danes vse k Lazarjevim hiti? In Lazarjeva hiša? Pobeljena je, duri so popravljene, pobiše prenovljeno, snažno očejeno. Prevesel sedi oče Lazar za mizo in kakor sreberni zvonček doní radosten glas zdaj zdaj že 20 lét stare Mine. To mora kaj posebnega, kaj ne navadnega biti! Pač res — Lazarjev gospod, posvečeni mašnik, pripelje se danes domú; zdaj, zdaj mora voz priderdrati; brat Tone šel je že včeraj z vozom po gospoda.

Novomašnik je v vasi, in to bi ne veselilo vseh vaščanov, posebno domačih in sosedov? Zato hiti vse vkup, da bodo novomašnika vidili, prejeli od njega blagoslov in kak spominek. Kako pač blagrujejo očeta Lazarja! Res, take sreče nima vsak. Kako si je želé drugi očetje, kako si jo voščijo matere; pa kaj, ni jim dana; zato jo pa poštenemu Lazarju vsi iz serca privoščijo, saj je mož veliko terpel; naj se zdaj veseli, naj

zdaj za svoje voljno prestane tuge dobi nekoliko odškodbe že na zemlji.

Pet let je minulo, odkar je umerla mati, veliko se je pri hiši spremenilo: oče se je postaral, osivel, prejšnje preveliko terpljenje se zdaj telesu močno pozná, malo ima moči v udih, nepripraven je za težje dela; ena noga mu peša, sicer ga ravno ne boli, pa ga vendar noče več prav nositi. Deklica je odrasla in je čversta gospodinja, mlaji sin mu vse podela. Janez pa je novomašnik: tedaj ponos družine, še več, ponos cele fare. Ravno derdrá voz proti hiši in pelje domú novoposvečenca; lej, kako ljudje stiskajo glave in šepetajo; očetu je beseda zastala, roka se mu trese, solza veselja se mu sveti v očesu. Janez je že stopil v sobo, suh je, pa veselega obraza, plamtečih oči in blazih potéz v obličju. Obnaša njegova kaže, da se zavéda svojega svetega poklica, — in vendar, kako je prijazen in priljuden, za vsacega ima dobro besedo, za vsacega posebej vesel pozdrav. Vsi pokleknejo in novoposvečenec jih mora blagosloviti. Skrivnostna tihota nastane v sobi, slovesno se glasé blagoslavljajoče besede iz njegovih ust, posebno ginjenost naznanjajo, razpete roke se mu nekoliko tresejo. Blagoslov je podeljen, — ljudje odhajajo domú s prav veliko zadovoljnostjo. Ostali so domači sami; vprašanja in odgovori si sledé do terde noči, — določuje se potrebno zastran nove maše, v štirih dneh jo bo pél.

Do zdaj se je v ta namen že veliko pripravilo: voliček in teliček v hlevu, trije ovni v ovčjaku, več kokoš in rac na dvorišču — vse to se mora te dni poklati. Kuharice kuhajo, pečejo, vrejo; fantje pripravljajo, okinčujejo in postavljajo mlaje pred hišo, pred duhovnico in pred cerkvijo — vse hití, vse dela, vsakdo se hoče vsaj nekoliko tudi djansko te slovesnosti vdeležiti.

Janez je te skerbi drugim prepustil, sam molitve opravlja in premišljuje svoj stan. O vzvišenega namena, o veličastne naloge! Darovati Gospoda nekervavo daritev sv. maše, biti spovednik, posrednik med Bogom in ljudmi, oznanjevati besedo Božjo. O moči presegajoče moč angeljev! Kteri angelj more spremeniti kruh in vino v telo in kri Gospodovo? Kteri angelj more le enemu grešniku najmanji greh izbrisati? Nobeden, nobeden! In duhoven... Janez premišljuje to visokost; želi imeti ljubezen serafinov, spoznanje kerubinov, gorečnost in čistost nebeških duhov, in moli: „O Gospod, glej na mojo pomoč, hiti mi pomagat! Sam nisem nič, sam ne promovem nič; v Tebi pa vse! Res, le Tebi darujem vse svoje dušne in telesne moči, um, voljo, serce, jezik, roke, noge, sebe vsega! Ne dopusti, da bi se kterikrat pregrešil zoper Tvojo sveto voljo; ne dopusti, da bi kdaj onečastoval Tvoje sveto ime, da bi bil kdaj slab duhoven! Raji koj zdaj, v tem hipu umerjem!“

Tako moli in premišljuje, Bog pa mu vliva v serce pogumnosti in tolažbe, ter ga s svojo milostjo krepi za sveti stan.

Nedelja je že prišla. Dom novomašnikov je poln cvetja, zelenja, šopkov, vse je živo in veselo. Vsi svatje so se zbrali. Male deklice imajo svoji nedolžnosti primérno belo oblačilo, device prekrasne vence, žene, možje in fantje se ponašajo v najlepših oblekah, vsak si je za novo mašo kaj novega napravil. Lepe šopke imajo pripete na persih, čedno sversteni so prišli v duhovsko hišo po ženina. Tu so se duhovni že napravili, da svojega novega brata spremijo k prvemu in naj svetejšemu opravilu. Ura bije devet, zvonjenje in pokanje naznanja vsej fari, da nostopi zdaj novomašnik pot v cerkev in k oltarju ondi pervikrat darovat samega Božjega Sina nebeškemu Očetu. Počasi se giblje procesija svatov, duhovnov, najsadnji on, novi mašnik, kteremu veljá

vsa slavnost današnjega dneva. Obilna množica ljudstva je nagnječena v cerkvi in pred cerkvijo, vse je tiho, vse vpira oči le na en kraj; novomašnik počasi stopa, glavo ima nekoliko naklonjeno, zatopljen je v premišljevanje, komaj opazi, koliko ljudstva se je zbralo k novi maši. Stopi v cerkev: orglje zadoné v mogočnem soglasju in krepki glasovi zapojó lepo pozdravico: „Novomašnik, bod' pozdravljen!“ Čudno zadenejo ti pozdravi gospod Janezovo serce, v spoštljivem strahu, v sveti ljubezni se mu obraz žari, oko solzi. Novomašnik je pri altarju, ves prešinjen od svetosti opravila, katero zdaj pričinja. Z zaupno prosečim glasom zapoje: „Veni, sancte Spiritus! Pridi, sveti Duh!“ naj bi ga on navdajal, razsvitljeval. Sledi pridiga in sveta maša. —

Ne bom popisoval gorečih besedi pridigarjevih, ne navdušenosti poslušalcev, ne občutkov novomašnikovih, ko je poslušal pridigo, ko je maševal, ko je pervič deržal v rokah Stvarnika nebes in zemlje... Rečem le, da po dokončanem svetem opravilu so šli iz cerkve vsi ginjeni, vsi so terdno sklepali res verni ostati, spoštovati sveti duhovski stan, če bi se tudi kterikrat dubil kak nevreden duhoven, ljubiti duhovne, naj jih zaničujejo nevétni ljudje, kolikor in kakor koli; obetali so, da tacih zaničevalcev še poslušati ne bodo hoteli, saj zasramovaje očeta se pregrešé nad celo družino, zasramovaje duhovne se pregrešé nad vsemi vernimi.

Dan nove maše je minul hitro; ker novomašniku ni bilo všeč, da bi se gostovalo še celo noč in drugi dan, razhajali so se svatje še o pravem času vsak na svoj dom. Vsi pa so bili enih misel, da tacega veselja še niso doživeli; blagrovati so novomašnika in njegovo družino, in mu vošili božjega blagoslova in veliko vpeha v njegovem stanu.

Janez je bil kakor v morju svete radosti, ker se je vse lepo doveršilo in spolnile so se mu želje, ktere je gojil v sercu od prve mladosti. Le še eno željo je hotel spolniti, tudi že pét lét staro, ali bolj prav, obljubo dano materi na smertni postelji, in potem ponovljeno na njenem grobu. To stori koj v ponedeljek. V kapelici na pokopališču opravi černo mašo za ranjco mater. Vsi domači in veliko drugih je bilo pričujočih. Po sv. maši gre na materin grob, poklekne in prisercno moli... Poslednjič končá, rekoč: „Mati, spolnil sem vam storjeno obljubo; zdaj pa še Vi spolnite svojo in res prosite Boga za me, naj me vodi po vseh potih mojega življenja, in mi daje moč, da bom goreč in vreden delavec v vinogradu Gospodovem!“ Miren vstane in odide.

* * *

Te tri v glavnih obrisih resnično iz življenja vzete podobe vam podajem, dragi Slovenci, da se boste vedili tolažiti v hudih, žalostnih časih; da boste spoznali, kako malo je pač vredno vse na svetu, bodi si bogastvo, ali čast, ali karkoli in kolikega spoštovanja je vreden duhovski stan; sploh pa, da razvidite veliko moč, dobroto in potrebo sv. vere, in toraj naše sv. katoliške Cerkve, kateri bodite vedno hvaležni otroci.

*Spisal bogoslovec ljubljanski l. 1873. *)*

*) Enaki spisi, kakor je pričujoči, ali kakor je bil unkrat o Jerici Jugovičevi, veliko pripomorejo v blaženje sere; torej bodi Slovincem priporočeno, da bi pridno obdelovali tako polje.

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Ljubljane. (*Iz pastirskega lista.*) Pastirski list premilgosp. kneza škofa je dan v slovenskem in nemškem jeziku, kakor navadno, pa vsak ima svojo pot. Slovenski se pričinja oziraje se na mnogotere prehode revšine, ki stiskajo sedanje človeštvo, zlasti na pomanjkanje pri delavnem in ubožnišem ljudstvu; pa na bolnike, vojske itd. Toda kogar Bog ljubi, ga tepe; to je skušil slepi Bartimej ob potu. Ker je imel upanje v Jezusa, ga je Gospod ozdravil. In kaj je zagledal? Ne le nebo in zemljo, temuč tudi svojega Odrešenika in Zveličarja pred seboj! — Iz tega viši pastir prestopijo na ljubezen, ki je znamenje pravih Jezusovih učencev, in ki se zamore razodevati posebno tudi v postnem času. Poslednjič priporočujejo dve posebno znameniti ljubljanski napravi ljubezni: hiralnico in dekliško sirotišnico.

V nemškem jeziku je pastirski list obrnjen na sedanje verske okolišine in potrebe in podučen zlasti za slaboverce in brezverce.

Evangelij nam kaže pred jerihunškimi vrati slepega človeka, ki je beračil. Jezus Nazarečan je šel memo, revežu se zbudil upanje do visokočešenega Sinú Davidovega in kliče za usmiljenje. Jezus, ki so ga že preroki za čudodelnika naznanaovali, mu reče: „Lej, tvoja vera ti je pomagala“, in vidil je ozdravljeni obširno stvarjenje Vsemogočnega; pa kar je neskončno večje in višje: vidil je tudi Veličastnega, odsvit Očetov, včlovečenega Sinú Božjega, začetnika življenja, od kterega vsi ljudje imajo življenje. Od tistih dob je bilo tudi njegovo duhovno oko odprto za Bogá in za naj viši spoznanja. — Oberne se nadalje do sedanjih slepcev.

„Koliko jih hodi po potih življenja, kateri kaj bistro in globoko s telesnim očesom gledajo v nezmérne daljave, — na duhu pa so slepi, da ne pojamejo resnic, ki se jim same vsiljujejo, večnega cilja življenja, ki je prav pred njimi, ne spoznajo, Začetnika in Spolnovalca življenja ne vidijo.“

„V bližnjem postnem času bo Jezus, ki je Luč sveta, na poti memo šel, okovarjen z močjo, da bi slepoto ozdravil. Evangeljski poslanci bodo v Njegovem imenu z léč klicali: „Ti, o človek, primi večno življenje.“ (1. Tim.)“

Kaj pa je večno življenje? „To, da tebe edinega pravega Boga spoznajo in kterega si poslal Jezusu Kristusa.“ Zarés, kdor hoče v življenje iti, pred vsim mora verovati, da Bog je, in da On je pravični Sodnik in Povračevalec. Ta vera je žareče svetila v keršanski Cerkvi vse čase od izhoda do zahoda, do krajev zemlje, in bo svetila vselej in vedno skoz vse megle prazne vere in vraže. Keršanska Cerkev pozná in oznanuje živega Boga, kateri je od vekomaj in ki sveta ni iz svojega bitja, ampak naredil ga je iz nič, stvaril ga je, ki je zato tudi neomejeni Gospod, Zapovednik veseljstva, in ki svoji sveti volji vsak čas more in hoče voljavo pridobiti. Blagor mu, kteri svetega Boga ljubezni vé in pred Njim kakor pred svojim vsegamogočnim Gospodom poklekne in ga moli. Pač res, čez vse blagor mu! Kličimo torej vsi skupaj s slepim ob Jerihi k usmiljenemu Zveličarju: Daj nam, o Gospod, da vidimo — Začetnika vsega, kar biva in je!“

Nadalje je še bolj pojasnovano, kako vse stvari Boga oznanujejo in poslednjič, v koliko brezno strašne praznote in grozoviti nepokoj hude vesti itd. se pogreznajo bogotajci in bogoskrunci.

(Konec prih.)

Iz Ljubljane. (*Redka slovesnost.*) V nedeljo, 23. t. m., obhajala sta v sv. Petra cerkvi Jožef in Polona Jerančič, po domače Jurkovec, svojo zlato poroko. Že v cerkvi se je poznalo, da to ni navadna poroka. Precej po popoldanski službi Božji, ko je bilo v cerkvi še vse ljudstvo zbrano, stopita ženin in nevesta pred okinčani oltar, mirna tibota nastane in v. č. gospod fajmošter so ju s prav ginljivim nagovorom pozdravili. Med drugimi svati bili so navzoči en sin in dve hčeri jubilentov, in med tem, ko so jim v. č. gospod fajmošter priporočali, kako naj svoje ostarele stariše spoštujejo in podpirajo, obrisal si je marsikateri izmed ginjenih poslušalcev solzne oči. Po doveršeni poroki zadoné na kora orglje in iz veselih serč zapeli so zahvaljeno pesem. Jubilanta imata pri življenju še petero otrok; oba sta še prav čversta. Oče ženin bivši tesar je star 79 lét, njegova stara nevesta Polona pa 72 lét. Vsa hvala ji gre za to, ker bolnikom posebno rada streže in se je posebno ob času kolere v tem dejanju posebno odlikovala; ob času vročinske bolezni je bila po cele dni v Šentpeterski kasarni ter je bolnim vojakom marljivo stregla. Naj bo tedaj jubilentoma tukaj ta mali spominnek postavljen. Bog jima dodeli, da bi se zdaj tudi za nebeško svatovšino prav goreče pripravljala.

Iz Iške Loke ondotni posestnik Janes Kikelj št. 11 naznanuje strahovito brezbožnost. 15. t. m. je gredé v Ljubljano zagledal, da podoba Jezusova na križu, na njegovem svetu, ima na pol odbito glavo, ki je na tléh ležala. Skazalo se je pa, ko so sveto podobo pozneje domú pripeljali, da je imela polno svinčenih zern (šreteljnov) po vsem životu in v glavi! — Ni varno soditi, kdo je storil ta grozoviti božji rop? Cigan in plašar ne, — kajti taki imajo še vendar nekaj vere. Turke ne, ker tudi on Jezusa časti — saj kakor preroka. Olikan človek? ... tudi ne, ker taki še poganske podobe pri miru pusté, jih še celó išejo in shranjujejo. Tedaj kdo? ... Jud? Taki bi se morebiti sred katoličanov tega ne upal, pa jih tudi veliko med nami ni. Celó Kafer in kateri koli divjak bi si — oziraje se na Križanega — utegoil misliti: „O ti usmiljenja vredni, kdo je tebe tako trinoško na križ pribil!“

Ne moremo več o tem pisati, je preveč grozovito! Molimo za milovanja vrednega hudodelnika. Duhovniija pa, v kateri se je ta strahota dogodila, naj bi kako očitno zadostilo v spravo napovedala, kakor se godi drugod po podobnih strahotah.

V Gorici, 21. sveč. (*Blagoslovljenje novih bander in katoliško-politična čitalnica v Čepovanu.* — *Obletnica smerti Pija IX in izvolitve Leona XIII.* — *Dobrodelne predstave v prid zavoda za ženski spol.* — *Postne pridige.* — *Šole.*) Čepovan se kake štiri ure od Gorice steza po tri ure dolgi ozki dolini za Sveto goro. Ondotni vikar č. g. Blaž Gerča, za olepšanje cerkve goreč gospod, je zdaj napravil dvé banderi, ker do sedaj so imeli, kakor sploh po „gorah“ le „križe“, na katere so obežali mnogotere trakove. Kolikor več takih trakov v naj različnejših barvah je križ imel, toliko ponosnejši so bili ljudje. Za Čepovan je bilo to kaj novega, toraj je pravo zadel gosp. vikar, da je za nedeljo 16. t. m. napravil lepo cerkveno slovesnost, blagoslovljevanje novih bandêr.

Blagoslovljenje, pridigo in véliko mašo je opravljal č. P. Albin Bregar, frančiškan iz Kostanjevice, in slovesnosti se je vdeležilo mnogo ljudstva, akoravno je dobro snežilo ves dan. S procesijo so šli iz duhovske hiše v cerkev, dva moža sta nesla križe, dve deklici zviti banderi, za njimi gg. duhovni. Po odpetih litanijah vsih svetnikov v cerkvi bilo je blagoslovljenje križev in podob (Mati Božja sv. rožn. venca, sv. Janes Kerst-

nik, sv. Blaž in sv. Kvirin), pridiga in slovesna maša. Popoldne pete litanije (P. Angelikove). Podobe je izdala tukajšna umetnica baronesa Marija Spaun; cena je nizka (50 gl.) in vredna je vsega priporočevanja, ker izdeluje take reči po mojsterskih predlogah (Fübrich) in ker prejeti honorar obrača v prid družbi sv. Vincencija, čigar najdelavnejši ud je ona že od začetka. Njene okolišine so take, da ji ni treba od zaslužka živeti.

Na večer je bila veselica. Katoliško-politična čitalnica je praznovala svoj začetek in poskusila se je s pošteno zabavo, se vé, da brez plesa, ljudstvo razvedriti, kar se je popolnoma posrečilo. Tako ravnanje je vredno priporočanja tudi za druge čitalnice. Gospod vikar, duša vsega, je v svojem nagovoru ljudem povedal po domače, kaj je katoliško-politična čitalnica, kakšne dolžnosti imajo udje in kak dobiček društvenikom iz njih prihaja. V odbor so bili izvoljeni za stvar vneti možje, na čelu jim je gosp. vikar. Tombola s svojimi dobitki in petje je popolnoma nadomestilo neumni plés, posebno „Čepovanjska“, nalašč od gosp. učitelja Hribarja komponirana za ta večer, se je odlikovala na vse strani. Le tako naprej, Čepovanjci!

Obletnico Pijeve smerti so v stolni cerkvi kaj slovesno obhajali. Cerkev je bila černo opravljena, velik mertvaški oder na sredi, petje izbrano, občinstva prav veliko. Ravno tako tudi se je obhajal spomin izvolitve novega sv. Očeta. „L'Eco“, glasilo katoliške družbe, je prišel na svitlo enkrat černo obrobljen, v drugo s čestitko papežu Leonu na prvi strani, z vencem okinčan. Ta dan bila je tudi katoliška družba napravila svojim udom in povabljenim posebno veselico, pri kateri so najboljše muzikalične moči sodelovale. Visokorodna gospa Matilda grofinja Koronini je pred leti ustanovila poseben vstav v svoji hiši na gradu „za dekle“. V to napravo se sprejemajo ženske osebe, ne samo dekle, ampak tudi druge, kar na leto veliko stane. Da bi se nekoliko dohodkov za to napravo nabralo, vravnala je imenovana gospa pretekli teden tri večere prav lepe predstave živih podób, petje in glasbene skazovanja. Kar je odličnega v Gorici izmed pevcev, igralcev in predstavljavcev, vse je sodelovalo. Občinstva se je teh predstav toliko vdeležilo, da je bila vaelej terda za prostor. Drugi večer je bil prišel tudi grof Chambord.

Letos bodo Goričani s postnimi pridigami v stolni cerkvi zadovoljni, ker pridigoval bo — v italijanskem jeziku — sloveč govornik kapucin iz Tersta, ki je v prav dobrem slovezu in Goričanom že znan. Slovenci smo pa manj zbirljivi, toraj tudi posebnega „izrednega“ pridigarja ne potrebujemo. Slovenci radi poslušajo ob nedeljah in praznikih razlaganje Božje besede v prav obilnem številu, — da bi se to tudi o Lahih in Nemcih reči zamoglo! Slovenske postne pridige bodo v cerkvi sv. Ignacija vsak petek in vsako nedeljo ob šestih zjutraj, keršanske resnice se bodo razlagale gledé potrebe sedanjega časa z ozirom na terpljenje Kristusovo. — V ravno tej cerkvi bodo tudi nemške postne pridige ob nedeljah in praznikih o poli enajstih, katerih naj bi se Nemci pridno vdeleževali, ker drugač celo leto ne slišijo nemške pridige, razun pri — protestantih!

Šole so se končale prvo polletje pustno soboto. Po tukajšnjem časopisu „L' Isonco“ nekdo raznaša nanznalo, da se je nek „ptujec“ v državni dekliški izobraževalnici nekako „negalantno“ izrasil v šoli, ko je pri „gospodičinah kandidatijah“ nekaj graje vrednega zapazil. Jaz sem premalo v dotiki s temi nasprotniki med seboj, toliko sem pa opazil pri imenovanem listu, da vaelej plat zvona bije, kadar gre po kakem „ptujem“ izobraževalcu mahati, kadar bi bilo pa potrebno graje vredno na dan spraviti — gledé nekterih izobraževalk

— pa molči. To bi bilo ravno zdaj prav potrebno, „Isonco“ tako dobro vé zakaj, kakor jaz. Pa pustimo to!

Iz pastirskega lista milgosp. Terzaško-Koparskega škofa. (*Zoper oskrunovanje nedelj in praznikov.*) Sveta cerkev je štiridesetdanski post, kateri nam se zopet ponavlja, modro v to odločila, da njeni sini posebno v njem resno premišljujejo svoje keršanske dolžnosti, se v duhu zbirajo, poravnajo in popravijo, kar v svojem obnašanju najdejo napčnega in grešnega. Svest sem si, preljubi moji, da Vi zares skerbite za zveličanje svojih duš, da Bog, Sin božji, Jezus Kristus, sveta Cerkev, pobožnost, krepost Vam so draga imena, premile in svete besede polne neizrekljive tolažbe za Vaša serca. Ali med tem, ko Vam to svoje prepričanje očitno izrekam, ne morem Vam zamolčati nevarnosti, v katerih živimo, ne zakriti, kar se med nami godi protivnega božjim in cerkvenim zapovedim; zatorej Vam bodem po svoji pastirski dolžnosti spregovoril o veliki napaki, ki raste od leta do leta in hudo žali vse pobožne kristjane: ta napaka je oskrunjevanje zapovedanih praznikov. To oskrunjevanje je že samo na sebi greh, je pa zraven tega še tudi vir mnogih drugih grehov, ker je vzrok, da pri mnogih ljudéh vera čedalje bolj peša, se strah Božji zgubljuje in se množé vsakoverstne napake in hudobije.

Med vsimi živimi stvarmi Božjimi je edino le človek zmožen zemljo obdelovati in si svoj trud v korist obračati; neumna živina tega ne zná, temuž išče si živža le med tem, kar zemlja sama rodi. Še predenj so naši prvi stariši grešili, jim je Bog zemljo izročil v last, da naj jo obdelujejo (1. Mojz. 1, 29); od kadar pa so nepokorni postali, je človeški rod prisiljen jesti svoj kruh v potu svojega obraza (1. Mojz. 3, 19). Ali človek, vstvarjen po božji podobi s neumerjočo dušo, ni le zato na svetu, da živi nekaj časa, da vživa sad zemlje in potem pogine, kakor neumna živina, ampak ker je obdarjen z umom in prosto voljo, je stvarjen, da modro in krepostno živi, da spozná, časti in slavi Boga, svojega stvarnika, in da ga po smerti v večnosti vživa. Po svojih dušnih lastnostih in sposobnostih je človek že po naravni postavi, ktera mu je zapisana v sercu in vesti, dolžan nekatere čase in dni posvetiti božji službi in zveličanju svoje duše. Ali Bog ni pustil ljudem na voljo, da bi si sami izbirali čase in dneve, ktere bi posvečevali Njegovi časti. Od kadar ljudje na svetu živé, se posvečuje en dan v tednu na božjo čast, ker je sam Bog tako odločil in zapovedal. Naj stareja knjiga, sveto Pismo, pripoveduje: „Da je Bog sedmi dan dokončal svoje delo, ki ga je bil storil, in da je počival sedmi dan od vsega svojega dela, ki ga je bil storil in da je blagoslovil sedmi dan in ga je posvetil“ (1. Mojz. 2, 3). Sv. Avguštin te besede tako-le razlaga: „Da je Bog počival od vsega svojega dela, se ne smé drugače razumeti, kakor da Bog nobene stvari ni več stvaril.“ Ta skrivnostni počitek božji ima tedaj pomen za nas in nas uči, da je Bog sedmi dan blagoslovil in posvetil v naše posvečevanje. Kdor tedaj svojevoljno in iz lastne krivice ne posvečuje Gospodove dni, odvráča od sebe vir božjega blagoslova. Veliki služabnik božji, Mojzes, pripoveduje, da je Bog Izraelskemu ljudstvu zapovedal, rekoč: „Spomni se, da posvečuješ sabotni dan; šest dni delaj in opravljaj vsa svoja dela, sedmi dan pa je počitek (Sabota) tvojega Gospoda Boga, ta dan ne delaj nobenega dela“ (2. Mojz. 20. 8. 9. 10.). Te zapovedi božje Jezus ni razvezal, ker On sam govori: „Nikar ne mislite, da sem jas prišel razvezovat postavo ali preroke, ne razvezovat, ampak dopolnit jih sem prišel“ (Mat. 5. 17.) Ta božja zapoved ima tedaj še dan današnji enako veljavnost; sveti apostoli so le odločili, da namesto zadnjega dneva v tednu ima se praznovati prvi

dan, ali nedelja in to v spomin visokih skrivnost vstajenja Jezusa Kristusa in prihoda sv. Duha, ker ste se obe te skrivnosti v nedeljo dogodile (Djanj. ap. 20. 7. — I. Kor. 16. 20.). Sveta cerkev pa, katero vedno razsvetljuje in podpira sv. Dub, je odločila še nekatere praznike, ki se imajo ravno tako posvečevati, kakor nedelja. Cerkevna zgodovina nam pričuje, da so kristjani vsikdar nedeljo posvečevali; da ravno po posvečevanju nedelje so pagani razločevali kristjane od nekristjanov. Neka sveta mučenica z mnogimi drugimi kristjani je naravnost rekla paganskemu poglavarju, svojemu mučitelju: „Da, mi smo kristjani, in ravno zato praznujemo nedeljo, skupaj hodimo v cerkev ter tukaj obhajamo svete skrivnosti. Ni nas strah nedelje posvečevati, kajti ako bi tega ne storili, bi grešili. Božja zapoved nam zapoveduje in nam kaže, kako da imamo nedeljo posvečevati, in ako bi tudi zavoljo tega glavo zgubiti morali, vaejedno hočemo nedeljo posvečevati.“

„Spomni se, da posvečuješ saboto (to je, počitek). Šest dni delaj in opravljaj vsa svoja dela, sedmi dan pa je počitek (sabota) Gospoda tvojega Boga, ta dan ne delaj nobenega dela, ne ti, ne tvoj sin, ne tvoja hči, ne tvoj hlapec, ne tvoja dekla“ (2. Mojz. 20, 8, 9.). Bog tedaj naj prvo hoče, da v Njemu posvečenih dnevih ne opravljamo nobenega hlapčevskega dela, katero se opraviti zamore druge dneve. „Težek jarem pritiska Adamove otroke od njih rojstva do dne njih pokopa; od njega, ki sedi na zlatem sedežu, do tega, ki je v prah in pepel ponižan“ (Sirah 40. 1—3.). Usmiljeni Bog je olajšal ta težki jarem s tem, da je vsem ljudem odločil en dan v tednu, da se opočijejo od vsakdanjega truda in vsakdanje skerbi, in to je zapovedal vsem: bogatim in ubogim, gospodarjem in hlapcem. Ako bi ne bilo te modre zapovedi Božje, največji del človeškega roda bi bil prisiljen v vedno terdo sužnost in ponižan do neumne živine. Ako bi človeku vedno mar bilo le za dobiček in za nakopičenje posvetnega blaga, ako bi brez postanka in pokoja vedno delal poln skerbi in težkega truda, ki slabi telesne in dušne moči: potem ne bi bil zmožen razumeti duhovnih reči, kakor nas uči sv. Pavel, rekoč: „Ponatorni človek (ki se ravna le po telesnih željah) ne razume tega, kar je božjega Duha, zakaj to mu je nespamet in ne more spoznati, ker se po duhovno prevdarja“ (I. Kor. 2, 14.). Ali vi, ljubi moji, ste duhovni in pobožni in razumite duhovne reči, vi verjamete, da malo pomaga trud, ako je božji volji nasproti, ker „vsaki dober dar in vsako popolno darilo je od Boga“ (Jak. 1, 17.). Lakomnik nikdar ne bode rekel: zdaj je dosti; on je, kakor vročnični bolnik: več ko pije, hujše ga žejja. „Ne pomagaj bogastvo nakopičeno po brezbožnosti; Gospodov blagoslov pa počiva na glavi pravičnega“ (Pregov. 10, 2, 6.). Kdor si kopiči dobiček s tem, da teptá zapovedi božje, ta ga spravlja v rasteryan žep. Nepokornim Izraelcem je Bog po pre-roku rekel: „Veliko ste sejali, malo pa pridelali; jedli ste, pa se niste nasitili; pili ste, pa se le niste napili; oblekli ste se, pa se vendar niste ogreli; po obilnosti ste gledali, in glej, pomanjkovalo mi je; in kar ste v hišo nanesli, sem jaz iz nje popihnil. Poslal sem sušo na zemljo, in na žito in na vino in na oljke in na vse, kar zemlja rodi, in na ljudi in na živino in na vsaki trud vaših rok: A zakaj to, pravi Gospod Bog; zato, ker je moja hiša pusta in vi se poganjate le vsaki za svojo hišo“ (Hag. 1. 6—9.). Predragi moji, ker se tedaj človek zastonj trudi, ako Bog ne dá svojega blagoslova, ne prodajajte in ne kupujte o zapovedanih praznikih, počiva naj umetnik in delavec, na stran postavite plug in matiko in vsako ne prav potrebno delo, ker „nedelja“ ima od tod svoje ime, ker se na ta dan ne sme delati. Naši častiti predniki so ji dali to ime in so jo posve-

čevali in so bili srečnejši, kakor današnji zarod pri vsem svojem trudu v delavnikih, v nedeljah in praznikih. Bog zapoveduje v nedeljah in praznikih počivati vsem: starišem in otrokom, poglavarjem in podložnim, gospodarjem in služabnikom, ker so vsi Njegovi otroci, vsi odkupljeni z drago kervjo Jezusa Kristusa, ter zato vsi dolžni Njega hvaliti in častiti. Vi tedaj, ktere je Bog nad druge postavil, dajte svojim podložnim časa, da zamorejo tudi oni kedaj dati, kakor so dolžni, hvalo in čast Očetu na nebesih: kolikor vam je mogoče, glejte da oni spolnujejo to svojo dolžnost, da se njihova nemarnost ne bode vam v greh štela. Kaj pomaga večkrat tožiti, da sini in hčere so zmiraj manj poslušni, da mladina postaja čedalje več razuzdana, da pri poslih zvestoba in poštenost od dne do dne upada, ako sami stariši in gospodarji ne spoštujejo božje in cerkvene zapovedi in ako s svojim lastnim izgledom ne svetijo svojim otrokom in poslom na potu strahú Božjega in vsake keršanske čednosti? Nekdaj je tudi posvetna oblast zapovedovala posvečevati praznike in je kaznovala one, ki bi se pregrešili proti tej zapovedi; ako je ona v zadnjih časih odstopila od te ojastrosti, to kristjana ne odveže božje zapovedi in ne manjša njegove krivice, katero prizadeva Bogu, ako v praznikih opravlja prepovedana hlapčevska dela; Bog nas bo sodil po svojih zapovedih, On od nas tirja radovoljno in veselo službo. Kralj David je prepeval: „Radovoljno bom daroval in Tvoje ime slavil o Gospod.“ (Ps. 53. 8.)

(Konec nastl.)

Razgled po svetu.

Rimsko. Za obletnico je prihajalo v Rim veliko vošil, tudi od vladarjev. Sv. Oče so sprejemali mnogotere vošilce, kardinale, rimske prelate, deželске in vojaške vradnike, poveljnike plemenitih stráž, rimske plemenitnike i. d. Vošilo kardinalov je bral kardinal Pietro. Sv. Oče so blagovoljno sprejeli vošila, pohvalili shod kardinalov v dan sv. Cerkve. Omenili so, kako je skerblijivost za odvernitev hudega v družbinstvu to dosegla, da so mnogi prešnji nasprotniki začeli sv. Cerkev ljubiti, drugi so postali manj divji njeni preganjavci. Čaka pa še bodeča pot. Treba je poprijemati se tistih pomočkov, ki so jih rabili njihovi naj slavniji predniki v brambo pravic, samostojnosti in prostosti sv. Cerkve. Sklenili so z besedami, da se ne smemo bati ne žuganj in ne prilizovanj. Oni podajajo roko v spravo vsem, ki jo hočejo sprejeti.

„Osservatore Romano“ omenja posebno zaslišanje, ki ga je 19. t. m. imel pri sv. Očetu Štefan Margotti, zastopnik dnevnika „Unità Cattolica“ in je izročil 27.000 lir milošenj za sv. Očeta.

Sv. Oče, kakor je bilo napovedano, so 22. t. m. sprejeli katoliške časnikarje, katerih je bilo do 1000 iz vesoljnega sveta zbranih in ki zastopajo čez 1300 katoliških časnikov, pri katerih dela čez 15 000 pisateljev. Preč. gosp. Tripepi je bral vošilo. Sv. Oče so v prelepi latinščini odgovarjaje povdarjali, da katoliški dnevniki naj nasprotujejo tistim časnikom, kateri družbinstvo ostrupujejo. Priporočevali so edinost v keršanskih načelih in zmérnost v besedi. Grajali so tiste, ki resne prašanja cerkvenega življenja hočejo po svoji volji reševati. Povdarjali so, kako da ima Cerkev pravico do svetnega gospostva, časniki naj torej dokazujejo, kako potrebno je, da se nazaj dá Cerkvi posestvo, katero so ji uzeli in ki nikoli ni bilo zaderžek blagru narodov, pospéhu Italije in slavi Rimskega mesta. Poslednjič naj se časniki borijo za vzderžanje tistih načel, ktere so podlaga druž-

binskega reda in olike. „Unità“ pravi, da govor sv. Očeta je bil poln naj modrejših nauk in tako bogat v različnosti, da bode gotovo vsem časnikarjem služil v izgled pri njih delu. Bodi si verskega, vednostnega ali političkega obsega. Vsi razni narodi so bili zastopani v tem skazovanju. Pri zaslišanju je bilo tudi več škofov, ki so znameniti pisatelji. Sv. Oče so vse pričujoče blagoslovili. Nato je prvo monsig. Tripepi sv. Očetu izročil svoje in njemu izročene darove. Nastopili so za njim drugi, ki so prinesli prezalnih darov v zlatu, v popirji, v pisnih verne vdanosti, v albumih s podpisii. Vmes je tudi prelepo spisana adresa iz Kranjskega z darovi zbranimi poslednje mesce do 8. sveč. t. l. Vsak čas pričakujemo sporočila od prečast. g. dr. in kanonika Ivana Černčiča, ki je sastopal ljubljanske katoliške liste pri tej slovesnosti.

Cvet in sad zveste molitve.

Zahvala.

Št. 1. Bogu vsegamogočnemu naj serčniši zahvala, in češenje N. lj. G. pr. Serca, ker moja hči je bila za bodljaji 14 dni prehudo bolna in zdravila niso nič izdale; začela pa je vsa družina 9dnevno in o polovici opravila je bilo že bolje, naslednjič pa se je čisto ozdravila. Od sv. Jakoba ob Savi, 19. sveč. 1879.

M. G.

Št. 2. Letos o Božiču in po Božiču sem bil na levi nogi tako hudo bolan, da nisem mogel nikamor iz hiše. Spomnil sem se v teh okolišinah, kar sem velikrat bral v „Zg. Danici“ o veliki in posebni pomoči N. lj. G. presv. Serca; začel sem molitve in opravljal sem jih 9 dni: in res sem ozdravel ter tudi naznanim priserčno zahvalo za to veliko dobroto, kakor sem bil v boleznii obljubil. Bodi češena in vedno hvaljena, o Marija, za pomoč, ki si mi jo iz Jezusovega najsv. Serca dobila!

V Kresniški fari, 2. svečana 1879.

Jak. Godec.

Prošnje.

Nekdo priporoča brata pijanca v bratovske molitve. — Priporočen neki strahovit bogoskrunež. — Brat serčno priporočuje brata, da bi v dušnem in telesnem oziru prišel v pravi red. — Študent, ki je jel zahajati na napčne pota, je prav serčno priporočen v bratovske molitve, da bi se na Marijino posredovanje rešil iz zadržg. — Enako študent v nevarnosti zastran poklica in zveičanja. — Priden šolarček, ki je zbolel skerbnemu očetu, naj se sprejme v goreče bratovske prošnje, da bi mu Bog podelil zdravje, če je Njegova sv. volja, da bi mogel saj po veliki noči učenje nadaljevati. — Deklina, že več lét boleha, je živo priporočena saj za ozdravljenje rók in še za neko milost. — Zopet deček šolarček, nevarno zbolel, za ljubo zdravje, če ni bolezen potrebna k dušnemu zveičanju. — Enako prav nevarno bolni študent L. Š. za zdravje, ali saj za polajšanje bolečin in srečno zadnjo uro. — Študent, ki je že večkrat začel pa zaradi boleznii zopet moral popustiti očitno šolo, vendar pa je posebej, privatno, skušnjo vaelej dobro dostal, vidi in spozná, da človeška pomoč ga ne more rešiti: zaupajoč v vsegamogočnost Božjo se serčno priporoča družbi N. lj. G. v pobožno molitev. Ako mu premilostni Bog podeli zdravje, bode z naj večii hvaležnostjo zahvalo očitno naznanil. — Na vratu že tri leta bolna, ki je poskusila že vse zemeljske pomočke, je živo priporočena. Zahvala se naznani.

Bratovske sadeve.

Nameni in priporočevanja pri sv. maši in sploh v molitvi za mesec sušec 1879.

I. Glavni nameni: Ljubezem do Jezusa na križu.

II. Posebni nameni:

1. susca. Sušec ima 31 dni; prvi je dolg 11 ur in 4 min. Solnce ishaja ob šestih in 28 min., zahaja ob petih in 32 min. Sušec imenujemo tudi mesec sv. Jožefa, ker je prečistemu ženinu Marije Device posvečen. — Sv. Albin škof, † 550. Priporoč.: Dar posta. Več bolnikov. Cerkev na Kitajskem. Češenje sv. Jožefa, zlasti v tem mescu.

2. I. postna ned. Evan.: Jesus se posti; je skušan (Mat. 4) Sv. Simplacij papež; imel je veliko truda s krivoverci evtihijani; † l. 483. Priporoč.: Spreoberjenje luteranov, posebno enega. Več zagrešenih. Zatreneje nezmerčnosti.

3. Obletnica kronanja sv. Očeta Leona XIII. Sv. Kunigunda cesarica; njena nedolžnost je bila v ognji poterjena; † 1040. Priporoč.: Vdove. Zakonska poštenost. Umirajoči, zlasti grešniki.

4. Sv. Kazimir, sin poljskega kralja Kazimira IV, poseben častivec M. D.; zložil pesem: „Omni die“; † l. 1482. Priporoč.: Nedolžni. Poljska dežela. Duše v vicah.

5. Sv. Koleta, mizaraska hči v Belgiji, † l. 1447. Priporoč.: Dar molitve. Cerkev v Belgiji. Dar čistosti.

6. Sv. Fridolin, vstanovnik redovni, † 538. Pripor.: Šolska in kmečka mladina. Krivičniki. Obrekovalci.

7. Spomin Jezusove sulice in žebljev. Sv. Tomaž Akvinski; njegova učenost v bogoslovji, ktere še nihče ni dosegel, je bila bolj navdihajena, kot pridobljena; † 1274. Priporoč.: Učeni. Učeaci. Nevedni.

8. Sv. Janez od Boga, vstanovnik usmiljenih bratov, † 1550. Priporoč.: Redovi zoper preganjavce. Pohlevnost v mladini. Bolniki.

9. II. postna nedelja. Evan.: Jesus se spremeni. (Mat. 17.) Sv. Frančiška Rimska, vdova; † 1440. Prip.: Vredna velikanočna spoved. Cerkev v Rumuniji. Spreoberjenje cerkvenih sovražnikov.

Mesca prosinca t. l. se je v bratovščino Naše ljube Gospé zapisalo zopet 424 novih udov; vseh skukaj je tedaj le samo po slovenskih pokrajinah že 80.782 udov, kteri mogočno Gospo prosijo, da bi nas s svojim posredovanjem varovala časne in večne nesreče. Če k temu številu domačih udov še prištevamo število udov, vpisanih pri podružnici v Inomostu na Tirolskem, ktera je v sedmih letih vpisala milijon 206.243 udov, in silno število udov na Francoskem, sosebno v Issudunu, kot sedežu bratovščine, potem smemo ponosno bratovščino Naše ljube Gospé imenovati „vojsko molivcev“. Naj bi se število udov vedno množilo, kajti očitne in skrivne nevarnosti, ktere pretijo sv. Cerkvi, se vedno množijo. Kličimo tedaj z zaupanjem k nji, ki se upauje brezupnih imenuje, da utolaži jezo Vsegamogočnega in pridobi pomoč kristjanom.

Mnogim, kteri so želeli, da bi se sv. maša pri oltarju Naše ljube Gospé v njih namen opravila, bodi povedano, da se je to zgodilo; za poslani bratovski milodar Marija poverni!

Bodi vsim udom priporočeno goreče moliti za sv. Očeta v njih stiskah.

Listek za raznoterosti.

Iz Ljubljane. Sveto leto se bode v nedeljo, 2. sučca, z léč oznanilo po škofiji ter ravno ta dan se pričelo, in dokončalo se bode 1. rožnika, to je, binško nedeljo tega leta. Ob začetku in ob koncu po popolnanski Božji službi zvonilo $\frac{1}{4}$ ure po vsih cerkvah.

Častitim gg. kornim vikarjem in duh. pomočnikom stolne cerkve ljubljanske so sv. Oče Leon XIII po kardinalu Lor. Nina-tu za vošila obletnične, poslana po č. g. J. Dolencu, naznanili zahvalo in poslali jim blagoslov apostoljski.

Vošilo sv. Očetu za slavno obletnico je bila poslala tudi katoliška družba za Kranjsko v edinosti z obema konferencama Vincencijeve družbe, in prišel je odgovor 21. t. m. do milgosp. prešta dr. Ant. Jarca, v katerem državni tajnik kardinal Lor. Nina naznanja, da se naj viši Pastir katoliški družbi in oddelkoma Vincencijeve družbe tega mesta za vošilo preserčno zahvalujejo in doželeni blagoslov vsem posameznim družnikom z vso ljubeznijo podelujejo. — Bog živi sv. Očeta Leona XIII!

Zastran darov za sv. Očeta. Škofijski list št. 2. letošnjega leta je prinesel pisanje kardinala Nina do škofa v Aix-u na Francoskem, v katerem so živo pojasnjene zadrege sv. Očeta, odkar jim je njih časno posestvo ugrabljeno. Premilgop. viši pastir potem omenjajo, kako se je že dozdej v naši škofiji več lét zbiralo za sv. Očeta; sedaj pa hočejo to reč vrediti in torej so določili, da vsako leto po dvakrat naj bode po vsih farnih in kuratnih cerkvah pri prvem ali pri drugem opravilu darovanje (ofer) za sv. Očeta, namreč, prvo nedeljo po 20. svečanu, kakor dan izvolitve sedanjega častitljivega papeža Leona XIII, in prvo nedeljo po prazniku ss. Petra in Pavla. Vsakemu je pa prosto tudi po dosedanji poti svoj mili dar podeliti v ta namen.

P. n. Postonjski dekan gosp. J. Hofsteter je 19. t. m. poslal v Rim častitko za veselo obletnico sv. Očetu, in 21. t. m. zjutraj je prišel odgovor, v katerem kardinal Nina sporočuje, da so sv. Oče veselo in blagovoljno sprejeli vošila in vsem vernim cele dekanije Postonjske pošljejo apostoljski blagoslov.

Cirkniška dekanija je tudi po svojem preč. gosp. dekanu J. Oblaku častitala za obletnico sv. Očetu in prejela od Njih sv. blagoslov.

Iz Gorice. „Past“ bo pri nas moker, dežuje dan na dan, in danes (23. sveč.) se je bliskalo, germelo in toča je šla, kakor po leti.

Čudno vreme. V Mariboru so imeli pretečeno nedeljo, 23. t. m., med 1 in 2 popoldne blisk, grom in tčo, akoravno je ta dan od 5 zjutraj in potem skoraj celo dopoldne sneg poprej debelo naletaval.

Papeževo pismo za sv. leto je podpisano od kardinala državnega tajnika Lorenca Nina, ker kardinal za „Brevaske pisma“ Dominik Caraffa (izvoljen na mesto † kard. Asquini a) je še v Beneventu, kjer je bil nadškof.

Ranji papež Pij IX so med dolgoletnim svojim najvišim pastirstvom dovolili naslednje jubileje: 20. listopada 1846; 21. listopada 1851; 9. vel. serp. 1854; 8. grudna 1864; 11. mal. travna 1869, in poslednjič 1875.

Iz Rima nam je ravnokar došlo pismo v katerem monsig. g. Černič naznanja, da je nas, kakor tudi Dalmacijo, zastopal naj prvo v petek (21. t. m.) v Arkadijski dvorani (zbor časnikarjev) in v soboto pred sv. Očetom. O tem piše: „Sv. Oče so prišli opoldan. To vam je bil prelep in znamenit govor (papežev). Poslušali smo ga z radostjo in veselo in se čudili. Da ste

čuli, kako smo tleskali! Zatem so poredoma šli pred sv. Očeta samo vredniki in kateri so imeli kaj izročiti. Tako sem izročil jaz Vaše bogoljubne dežele 720 lir v zlatu, in še drugih 500 lir Terzaške škofije. Ta darova sem jim izročil vsacega posebej, povedal čigava sta, kar je bilo zapisano na vsakem posebej. Na moje besede: da zastopam Vašo „Zgodnjo Danico“ in „Katoliško Istrijo“, mi smehljaje odgovoré: „Ma Voi siete Romano“ (Pa Vi ste Rimljan). . . Zahvalijo se za darova, rekši: „Grazie“ (Bodi jim hvala!), in podelijo blagoslov darovalcem.“ — Drugo je vse tako, kakor ima „Dan.“ danes na drugem mestu. — Adresa naša je dospela prepozno v Rim, dasiravno je bila poslana od tod že 14. svečana! Zato pravi gospod Černič, da jo bode posebej izročil sv. Očetu, kar bo še bolj prav. Drugi pot več.

Slavni dr. Henrik Newmann, angleški spreobrnjenec, ima z nekterimi drugimi postati kardinal.

Poslednje novice. Bulgarski velikaši v Ternovi se posvetujejo zastran nove vstave in volitve novega kneza; neko sporočilo pravi, da večina hoče črnogorskega staršina Petroviča, ki je voljan volitev sprejeti. V bulgarskih cerkvah je sprejeta posebna molitev za zedinjenje vsih Bulgarov. — Po mnogih krajih se še zmeraj britkostne delajo naprave zoper kugo, akoravno vedno naznanujejo, da kuge že davno ni več!

Dobrotni darovi.

Za spominek † župnika Aleša Jerala: Č. g. fajm. Fr. P—e 2 gl. — Iz Horjula: G. S. J. Pokoren, uč., 1 gold.; Lor. Škof 1 gl.; Ant. Korenčan 1 gl.; nekteri Horjulci 2 gl.

Za katoličanstvo in katoličane v Bosni: Dodatek k tomboli katoliške družbe 16. sveč. 10 gl.

Za sv. Očeta: Neimenovana 1 križavec za 2 gl. 12 kr. st. den. proseča sv. blagoslova. — Č. gosp. Fr. Zbašnik 1 gl. — Po g. R.: M. Legan 2 gl.; Kat. Černe 1 st. dvajs.; A. Gospodarič 40 kr. — Jan. Stanonik 1 gl. s prošnjo sv. blagoslova. — Neimenovan (po pošti: Rudolfovo) 3 gl. — Guja. Pf—r 2 gl. v sr. po g. J. Rozm. — Marija Gorenc 1 gl. sr. s prošnjo sv. blagoslova. — Iz fare sv. Ruperta nekteri dobitniki: 1 ces. cekin, 3 gl. v sr. in 40 kr.

Za afrikanski misijon: Neimen. 1 vel. križavec.

Za misijon v Adrijanopolu: Č. g. Zbašnik 1 gl.

Za škofa Daniela Kombonia in misijone v srednji Afriki: Neimen. 2 gl. (po pošti: Rudolfovo).

Za Leopoldovo bratovščino: Neimenov. 1 velik križavec.

Za sv. Detinstvo: Neimen. 1 velik križavec. — J. Stanonik 50 kr.

Za kristjane na Turškem: Jan. Stanonik 1 gl.

Za stradajoče v Kini in drugih jut. deželah: Neim. 1 križavec za 2 gl. 12 kr. st. d.

Za cerkev Marije Device v Suši: G. F. K. 1 gold. — Gospa T. B. 1 gl.

Za cerkev Marije Device v Davči: G. F. K. 1 gl. — Gospa T. B. 1 gl.

Pogovori z gg. dopisovalci.

Gosp. P—r: Prav hvaležno prejeli in se bo vse spolnilo. — Gosp. Fr. Zucchiati: Poslano došlo in naročilo zastr. „Fr. Ksav.“ se bo spolnilo. Bog plačaj! — Gosp. Fr. Wen. v R.: Prav hvaležno prejeli, in pride kmali. — Več drugim: Prosimo malo poterpljenja. — G. R.: S hvaležnostjo prih. G. Š. v T.: Serčna hvala!